

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata kwartalna 4000 mk. miesięczna 1500 mk. — Poszczególne numery 200 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 300 mk. od jednolamowego wiersza drobnego druku, reklamy 450 mk. od wiersza.

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukarnia „Drukarni Gdańskiej“ A.-G.

Nr. 21

Puck, środa, dnia 14 marca 1923 r.

Rok 37.

145. Powtórzenie przepisów prawnych dot. zwalczania lichwy: Poz. 56a. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 XII 22 o rozciągnięciu mocy obowiązującej przepisów ustawy z 2 VII 20 o zwalczaniu lichwy wojennej w brzmieniu ustawy z 5 VIII 22 w przedmiocie zmian w ustawie z 2 VII 20 o zwalczaniu lichwy wojennej na Województwo Poznańskie i Pomorskie. — Dz. Ustaw nr. 1 poz. 1 r. 23.
Poz. 57a. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 I 23 o tępieniu nadużyć handlu pośredniczącego przedmiotami powszedniego użytku. — Dz. Ustaw nr. 5 poz. 36. —
Poz. 58a. Ustawa z dnia 2 VII 20 o zwalczaniu lichwy wojennej z zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 5 VIII 22 w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 VII 20 o zwalczaniu lichwy wojennej. — Dz. U. nr. 69 poz. 618.
146. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 II 23 w przedmiocie podwyższenia kwoty I. emisji 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922. — Dz. Ustaw nr. 23 poz. 140.
147. Obwieszczenie starosty w sprawie ochrony wiosennej rybostanu w wodach Województwa Pomorskiego.
148. Zarządzenie starosty w sprawie sporządzania listy rocznika 1903.
149. Komunikat Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie kianianki łubinowej. — Monitor Polski nr. 50.
150. Obwieszczenie w sprawie cen soli.
151. Obwieszczenie dot. sprzedaży 2 koni.
152. Przypomnienie obowiązku prowadzenia ewidencji klasyfikowanych zwierząt pociągowych. Ogłoszenia.

145.

Powtórzenie przepisów prawnych, dot. zwalczania lichwy.

Ponieważ Oređownik Urzędowy nr. 8 z dnia

27. 1. 23, zawierający przepisy prawne, dotycz. zwalczania lichwy, został już w zupełności rozsprzedany, a wpływają jeszcze zamówienia na odpowiedni numer, powtarza się poniżej pierwsze 3 pozycje Oređownika nr. 8 jako pozycje 56a, 57a i 58a. Lipski, starosta.

56a.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej przepisów ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej w brzmieniu ustawy z 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej na Województwo Poznańskie i Pomorskie.

Na mocy art. 57 ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 449) w brzmieniu art. 13 ustawy z 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) — zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej ze zmianami

wprowadzonymi ustawą z 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) rozciąga się na obszar Województw: Poznańskiego i Pomorskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Przemysłu i Handlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą: rozporządzenie rady związkowej niemieckiej z 8 maja 1918 r. (Dz. P. P. str. 395), rozporządzenie Rady Ministrów z 9 sierpnia 1921 r. w sprawie wprowadzenia niektórych postanowień ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej na obszar b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 467) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie wprowadzenia niektórych postanowień ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 736).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: W. Sikorski.
Minister Sprawiedliwości: W. Makowski.
Minister Skarbu: Jastrzębski.
Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że rozporządzenie to weszło w życie z dniem 4 I. 23. Poniżej ogłaszam ustawę z dnia 2 VII. 20 z zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 5 VIII. 22.

Puck, dnia 8 I. 1923. Lipski, starosta.

57a.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 stycznia 1923 r.

o tępieniu nadużyć handlu pośredniczącego przedmiotami powszedniego użytku.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r., o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 449) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakazuje się wykupowania celem dalszej odprzedaży przedmiotów powszedniego użytku:

- na ulicach miasta, o ile nie stosuje się art. 18 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej;
- na targach, w godzinach, przeznaczonych zarządzeniem władz, uprawnionych do wydawania takich zarządzeń, dla bezpośredniego zaopatrywania się spożywców.

§ 2. Zakazuje się skupowania na wsi od producentów rolnych przedmiotów powszedniego użytku, celem dalszej odprzedaży, przez osoby do handlu na podstawie świadectw przemysłowych nieuprawnione i nie posiadające własnych miejsc sprzedaży w miastach, lub uprawnień do handlu domokrażnego.

§ 3. Niestosowanie się do postanowień niniejszego rozporządzenia lub zarządzeń wydanych na jego podstawie karane będzie w drodze administracyjnej w myśl art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r., o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 449) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) aresztem do 3 miesięcy i grzywną do miliona marek łącznie lub jedną z tych kar.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: Sikorski.
Minister Sprawiedliwości: W. Makowski.
Kierownik Ministerstwa Skarbu: B. Markowski.
Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 21 I 23 r.

Lipski, starosta.

58a.

USTAWA

z dnia 2 lipca 1920 r.

o zwalczaniu lichwy wojennej z zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 5 VIII 22 w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 lipca 1920 r., o zwalczaniu lichwy wojennej. (Dz. U. Nr. 69, poz. 618.)

Art. 1. Przedmiotami powszedniego użytku w rozumieniu ustawy niniejszej są rzeczy ruchome, służące pośrednio lub bezpośrednio do zaspokojenia powszednich potrzeb ludzi i zwierząt domowych, jako to: żywność, ziemiopłody i odzież przedmioty służące do opału lub oświetlenia, środki lecznicze, wyroby tytoniowe itp., tudzież przedmioty monopolu państwowego i przedmioty potrzeby wojennej, wreszcie surowce, półfabrykaty, maszyny i narzędzia, służące do wytwarzania przedmiotów: powszedniego użytku, monopolu państwowego i potrzeby wojennej.

Art. 2. (5 III. 22.) Upoważnia się Radę Ministrów do wydawania rozporządzeń, mających na celu zwalczanie przemycania za granicę przedmiotów powszedniego użytku oraz zwalczanie tajnego gorzelnictwa, o ile chodzi o napoje wyskokowe, pędzone z przedmiotów, wymienionych w art. 26 tej ustawy, tudzież tępienie nadużyć handlu pośredniczącego przedmiotami powszedniego użytku, wreszcie do wydania rozporządzeń w zakresie magazynowania i ujawniania zapasów przedmiotów powszedniego użytku, obowiązku sporządzania przy zawieraniu interesów faktur i przedstawienia ich na żądanie władzy oraz ujawniania cen towarów w składach, sklepach, handlach i innych przedsiębiorstwach sprzedaży.

Rozporządzenia te nie mogą uchyłać, lub zmieniać, postanowień niniejszej ustawy, ani naruszać postanowień ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 389) o zniesieniu ograniczeń w zakresie handlu ziemiopłodami oraz postanowieniu Ministerstwa Aprowizacji w stan likwidacji.

Art. 3. (5 VIII. 22.) Prawo wydawania poszczególnych rozporządzeń może Rada Ministrów przekazać właściwym Ministrom.

Art. 4. (5 VIII. 22.) Niestosowanie się do rozporządzeń, wymienionych w art. 2 i 3, lub zarządzeń, na ich podstawie wydanych, o ile w rozporządzeniu nie będzie przewidziana kara łagodniejsza — karane będzie w drodze administracyjnej aresztem do 3 miesięcy i grzywną do miliona mk. lub jedną z tych kar.

W razie niemożności ściągnięcia tej grzywny należy zamienić ją na areszt nie powyżej 3 miesięcy; jeśli orzeczono grzywnę obok kary pozbawienia wolności, kara aresztu, przewidziana na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, nie może przekraczać sześć tygodni.

Można orzec konfiskatę przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Usiłowanie i udział karane będą narówni z dokonaniem.

Ściągnięcie przedawnia się w ciągu lat 3.

Władze i organy powołane do zwalczania lichwy wojennej.

Art. 5. (5. VIII. 22.) Do wykonywania rozporządzeń, wydanych na zasadzie art. 2 i 3 niniejszej ustawy, są właściwe powiatowe władze administracyjne (starostwa powiatowe, starostwa grodowe, komisarze Rządu, magistraty miast, wydzielonych z powiatów), podległe w tym zakresie wojewodom.

Te same władze powiatowe są powołane do wydania orzeczeń karnych na zasadzie art. 4 niniejszej ustawy. Przeciwno orzeczeniom tych władz przysługuje wskazanemu w terminie siedmiodniowym od dnia doręczenia mu pisemnego orzeczenia odwołanie do właściwego urzędu wojewódzkiego. Aż do wydania szczegółowych w tym względzie przepisów przysługuje od orzeczeń karnych władz administracyjnych, zapadłych w drugiej instancji, prawo odwołania się w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia pisemnego orzeczenia do miejscowo właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania się od wyroków sądów pokoju (powiatowych), nie może wszakże uchylić orzeczenia administracyjnego z poleceniem ponownego rozpatrzenia sprawy i wydania nowego orzeczenia. Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania kary z wyjątkiem kary pozbawienia wolności. W b. dzielnicy pruskiej stosuje się art. 10 ustawy z dnia 23 czerwieca 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511)“.

Art. 6. (5. VIII. 22.) Do wykrywania i dochodzenia innych przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie, poza przestępstwami, ulegającymi karze wedle art. 4, powołane są te same władze i organy, do których należy wykrywanie i dochodzenie innych przestępstw karanych sądownie, zaś odnośnie do przestępstw, przewidzianych w art. 22, 25 i 26 ustawy niniejszej — władze i organy skarbowe narówni z policją państwową.

Art. 7—14 (zniesione).

Postanowienia karne.

Art. 15 (zniesiony).

Art. 16. Kto w rachunkach, fakturach, księgach handlowych i innych papierach i dokumentach, mogących stanowić podstawę do obliczenia wartości lub ceny przedmiotów powszedniego użytku, świadomie umieszcza nieprawdziwe lub niepełne dane, ulegnie karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy i grzywnie do 100 000 marek, lub jednej z tych kar.

Surowsze postanowienia ustaw karnych, dzielnicowych pozostają w mocy.

Art. 17 (zniesiony).

Art. 18. Kto, celem dalszego zarobkowego pozbycia przedmioty powszedniego użytku, wykupuje po drodze od ludzi, zdających na targ, lub na targu przed urzędownie oznaczoną godziną jego rozpoczęcia, ulegnie karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywnie do 50 000 mk. lub jednej z tych kar.

Tej samej karze ulegnie, kto, celem dalszego zarobkowego pozbycia, przedmioty powszedniego użytku wykupuje od drobnych sprzedawców (handlujących).

Art. 19. (5 VIII 22) Trudniący się zawodowo albo przygodnie handlem lub przemysłem, a także przedsiębiorcy choćby jednorazowo interes handlowy, tudzież działający w ich imieniu, choćby bez zlecenia i jednorazowo który za przedmioty powszedniego użytku rozmyślnie żąda cen lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub takie ceny, świadczenia lub obietnic tychże przyjmuje — ulegnie karze pozbawienia wolności do sześciu miesięcy i grzywnie miliona marek lub jednej z tych kar. Pod pojęciem trudniących się handlem lub przemysłem nie podpada w żadnym razie producenci rolni o ile trudnią się choćby zawodowo pozbywaniem artykułów własnego gospodarstwa.

Winny ulegnie karze pozbawienia wolności od jednego miesiąca do lat trzech i grzywnie do dwu milionów marek, jeśli czyni, określonego w ustępie pierwszym, dopuścić się, będąc już poprzednio skazanym za przestępstwa, przewidziane w artykule niniejszym albo w art. 21, 22, 23, 24, p. 1—6, 25 i 26 ust. 2. czy to według ustawy niniejszej, czy ustaw poprzednich, albo gdy czynem swym interesy publiczne ciężko zagroził, lub gdy nieprawny zysk, uzyskany lub zamierzony, przekracza kwotę 100 000 marek.

Art. 20. (5 VIII 22) Niema przestępstwa, gdy cena przeciętna za przedmioty tego samego rodzaju, których koszty nabycia są różne, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów nabycia nie jest nadmierna.

Art. 21. (5 VIII 22) Karom, przewidzianym w art. 19 jak również na zasadach wskazanych w ustępie 2 art. 19, ulegnie również ten, kto za pośredniczenie w sprawach, dotyczących obrotu przedmiotami powszedniego użytku, rozmyślnie żąda zapłaty lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub kto zapłatę taką, świadczenia lub obietnicę tychże przyjmuje, bez względu na to, czy korzyści te mają przypaść jemu, czy innej osobie.

Art. 22. (5 VIII 22) Karom, przewidzianym w art. 19 jak również na zasadach wskazanych w ustępie 2 art. 19, ulegnie również ten, kto przy wymianie pieniędzy żąda zapłaty lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub kto zapłatę taką, świadczenia lub obietnicę tychże przyjmuje bez względu na to czy korzyść przy-

paść ma jemu, czy innej osobie.

Art. 23. (5 VIII. 22.) Karom, przewidzianym w art. 19 jak również na zasadach wskazanych w ustępie 2 art. 19, ulegnie właściciel, zarządca domu, tudzież każdy posiadacz mieszkania lub innego lokalu, urządzonego lub nieurządzonego i każdy w ich imieniu działający, winny żądania lub przyjęcia za mieszkanie lub lokal zapłaty świadczeń wzajemnych, oczywiście nadmiernych, lub obietnicy tychże.

Przy najmach, których czas trwania nie jest ściśle określony, przyjąć należy przy obliczaniu zysku (art. 19 ust. 2) wysokość rocznego czynszu.

Karom, przewidzianym w art. 19, jak również na zasadach, wskazanych w ust. 2 art. 19, ulegnie także ten, kto za pośredniczenie w sprawie dotyczącej uzyskania mieszkania lub innego lokalu, albo za ich wyszukanie lub ułatwienie w ich wyszukaniu, albo za ułatwienie w objęciu ich posiadania lub w utrzymaniu się w tem posiadaniu — rozmyślnie żąda zapłaty lub świadczeń oczywiście nadmiernych lub zapłatę taką, świadczenia lub obietnicę tychże przyjmuje bez względu na to, czy korzyści te mają przypaść jemu, czy innej osobie.

Art. 24. (5. VIII. 22). Kto:

1. środki żywności czyni niezdatnymi do spożycia lub dopuszcza do ich zepsucia, aby je pozbyć z większym zyskiem;
2. w celu sprowadzenia lub utrzymania zwyżki cen lub przysporzenia sobie lub innej osobie zysku oczywiście nadmiernego, skupuje, gromadzi lub ukrywa zapasy przedmiotów powszedniego użytku lub ogranicza ich wyrób lub handel nimi;
3. ze świadomością że działanie jego przyczynia się do zmniejszenia podaży przedmiotów powszedniego użytku, przedmioty takie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnymi do użytku;
4. przedsiębierze inne nieuczciwe machinacje, mogące wywołać lub utrzymać zwyżkę cen przedmiotów powszedniego użytku, a w szczególności bierze udział w handlu łańcuchowym (paskowym);
5. uczestniczy w zмовie lub związku, mających na celu przestępstwa przewidziane w p. 1—4 niniejszego artykułu lub w art. 19-23 i 25;
6. innych do popełnienia przestępstw w p. 1-5 niniejszego artykułu wymienionych wzywa, nakłania, do popełnienia takich przestępstw się ofiaruje lub takie zaofiarowanie przyjmuje;
7. przestępstw, przewidzianych w art. 19, 21, 22, 23 dopuszcza się po dwukrotnem skazaniu za jedno z tych przestępstw lub wymienionych w p. 1-6 niniejszego artykułu, czy to według ustawy niniejszej, czy ustaw poprzednich.

ulegnie za zbrodnię karze ciężkiego więzienia (domu karnego) od 1 roku do lat 15 i grzywnie do dwu milionów marek.

Winny przestępstw, przewidzianych w p. 1-6, ulegnie karze ciężkiego więzienia (domu karnego) dożywotniego i grzywnie do dwu milionów marek lub karze śmierci, gdy przestępstwem swym wyrządził lub zamierzał wyrządzić szczególnie ciężką szkodę interesom publicznym, w szczególności interesom zaopatrzenia armji w czasie wojny, lub wywołał zaburzenie spokoju publicznego w większym rozmiarze, co mógł przewidzieć.

Art. 25. (5 VIII 22) Karze, przewidzianej w ust. 1 artykułu poprzedzającego, ulegnie za zbrodnię

również ten, kto przedmioty powszedniego użytku potajemnie, bez właściwego zezwolenia i w celach zysku zagranicę pozbywa lub dostarcza.

Jeśli wartość tych przedmiotów nie przekracza 100 000 marek, winny ulegnie karze pozbawienia wolności od 1—6 miesięcy i grzywnie do 500 000 marek.

Jeśli sprawca wyrządził lub zamierzał wyrządzić szczególnie ciężką szkodę interesom publicznym — należy wymierzyć karę, przewidzianą w ust. 2 poprzedzającego artykułu.

Art. 26. (5. VIII. 22). Kto bez właściwego zezwolenia ze zboża, jego przetworów, ziemniaków i cukru pędzi napoje wysokokowe, ulegnie karze pozbawienia wolności od sześciu miesięcy do lat dwu i grzywnie od 10 000 do 500 000 marek.

Jeśli z przedmiotów takich pędzono napoje wysokokowe w celach zarobkowych, winny ulegnie za zbrodnią karze ciężkiego więzienia (domu karnego) od 1 roku do lat 15 i grzywnie od 10 000 do dwu milionów marek; tej samej karze ulegnie winny czynów, przewidzianych w art. 24 p. 5 i 6 popełnionych odnośnie do takiego przestępstwa.

Art. 27. (5. VIII. 22). Kto skutkiem niedbalstwa lub braku dozoru dopuścił do popełnienia jednego z przestępstw, przewidzianych w art. 16, 19, 21—25 i 26 ust. 2, ulegnie karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywnie do 100 000 marek, lub jednej z tych kar.

Art. 28. Usiłowanie przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie, tudzież udział w tych przestępstwach, ulega karze narówni z dokonaniem.

Art. 29. (5. VIII. 22). Przez karę pozbawienia wolności, wymienioną w art. 16, 18, 19 (21, 22, 23), 25, 26, 27 należy rozumieć w byłej dzielnicy rosyjskiej i pruskiej więzienia (art. 3 ust. 3 przep. przechodnich z 7. sierpnia 1917 do kodeksu karnego z roku 1903 i § 16 niem. kod. kar. z 1871), zaś w byłej dzielnicy austriackiej ścisły areszt (Z. 245 u. k.).

W byłej dzielnicy austriackiej przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, nie będące zbrodniami i zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy, są występkami, pozostałe — przekroczeniami.

Art. 30. Przepisy ustaw karnych dzielnicowych o nadwyzwyczajnem łagodzeniu kary nie stosują się do przestępstw, przewidzianych w ustawie niniejszej. W wypadkach mniejszej wagi lub w razie ważnych okoliczności łagodzących, może jednak sąd karę pozbawienia wolności, przewidzianą w rozmiarze nie przenoszącą 6 miesięcy, złagodzić na areszt, karę, przewidzianą w art. 24 ust. 1 (25 ust. 1) i 26 ust. 2 złagodzić na więzienie (art. 3 ust. 3 przep. przechodnich z 7 sierpnia 1919 r. do kod. kar. z roku 1903, § 15 u. k. austr. i § 16 niem. k. k.) od sześciu miesięcy do lat pięciu, a w wypadkach art. 26 ust. 1 ograniczyć się do jednej z kar.

Kary dodatkowe, zastępcze, skutki skazania i odpowiedzialność osób trzecich.

Art. 31. (5. VIII. 22). W razie skazania za przestępstwa przewidziane w art. 16, 18, 19, 21, 22 i 24—26 ust. 2 sąd może orzec utratę prawa prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego albo prawa trudnienia się pewnego rodzaju handlem lub przemysłem, albo prawa zajmowania się pośrednictwem na czas do lat trzech.

Art. 32. W wypadkach skazania za przestępstwa, wymienione w artykule poprzednim, tudzież w art. 23 sąd zarządzi ogłoszenie krótkiej treści wyroku w dziennikach, tudzież wywieszenie wyroku na czas do dni 14 na lokalu przedsiębiorstwa lub domu (art. 23.)

Koszty ponosi skazany.

Art. 33. (5. 8. 22.) W wypadkach przestępstw, przewidzianych w art. 18, 19, 22, 24—26, należy orzec konfiskatę na rzecz skarbu państwa przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, jeśli należą do winnego, lub też konfiskatę, wartości tychże przedmiotów.

Gdyby nie można ściągnąć kwoty, która stanowi równowartość podlegającą konfiskacie, należy odstąpić stosownie do przepisów ustawy niniejszej o zamianie grzywny na karę pozbawienia wolności.

Sąd może orzec konfiskatę przedmiotów, do których odnosi się przestępstwo, również w wypadku, gdy nie należą do winnego, chyba że przeszły na własność poszkodowanego.

Jeśli konfiskata przedmiotów, należących do winnego, dogiero po wydaniu wyroku okaże się niewykonalną, sąd pierwszej instancji osobną uchwałą (decyzją) orzeknie konfiskatę, wartości; od uchwały (decyzji), którą powziąć należy bez rozprawy, dopuszczalne jest zażalenie w ciągu dni 14 po doręczeniu uchwały, do sądu bezpośredniego, który bez rozprawy rozstrzyga ostatecznie.

Art. 34. Obok kar za przestępstwa, przewidziane w art. 19, 21—24, należy orzec solidarny wszystkich uczestników przestępstwa obowiązek zapłaty na rzecz Skarbu Państwa, kwoty, odpowiadającej wysokości nieprawnej korzyści uzyskanej z przestępstwa.

Można również nałożyć solidarny obowiązek zapłaty kwoty, wymienionej w ustępie poprzedzającym, na osoby, nie będące uczestnikami przestępstwa, jeśli nieprawna korzyść z czynu im przypadła.

To samo tyczy się tych, którzy od osób wymienionych w ustępie 1 i 2 po dniu popełnienia przestępstwa otrzymali korzyść majątkową, jeśli dowiedzionem będzie, że osoby te w czasie nabycia korzyści zamierzały ukrycia majątku wiedziały lub z zachodzących okoliczności tego domniemywać się musiały, lub gdy korzyść taką jako darowiznę lub spadek otrzymały; to samo odnosi się do każdego dalszego nabywcy korzyści majątkowej.

W wypadkach, przewidzianych w ust. 2 i 3, obowiązek zapłaty ograniczony będzie do wysokości otrzymanych korzyści według wartości w chwili otrzymania; jeśli korzyść otrzymano jako darowiznę, nabywca w dobrej wierze odpowiada po wysokości istniejącego jeszcze wzbogacenia. Gdy uzyskana korzyść jest nieznaczna, można pominąć stosowanie niniejszego artykułu.

Art. 35. W wypadku, przewidzianym w ust. 1 poprzedzającego artykułu, należy w razie niemożności ściągnięcia kwoty, przypadającej na rzecz Skarbu, stosować odpowiednio przepis art. 41.

Gdy zachodzą trudności zastosowania postanowień art. 34 ust. 2 i 3, należy, nie wstrzymując wyrokowania, zastosować następnie odpowiedni przepis art. 37.

Art. 36. Osoby, względem których zachodzi odpowiedzialność, przewidziana w art. 34, ust. 2 i 3, wezwać należy do rozprawy, o ile to jest możliwe; niestawiennictwo ich nie przeszkadza orzeczeniu ich odpowiedzialności.

Są one uprawnione osobiście lub przez pełnomocnika wskazywać sądowi okoliczności ważne do oceny ich odpowiedzialności i czynić odpowiednie wnioski, tudzież żądać w tej mierze rozstrzygnięcia sądu wyższej instancji według przepisów o zaskarżeniu wyroków co do kary.

Do postępowania stosować należy odpowiednio przepisy o postępowaniu karnem.

Art. 37. Gdy ściganie winnego nie da się skutecznie, można, nie stosując art. 32 ust. 2 i 35 ust. 1, orzec samoistnie konfiskatę przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, lub konfiskatę wartości (art. 33), jakoteż postąpić w myśl art. 34.

Do powzięcia uchwały (decyzji) powołany jest sąd, który byłby właściwy do osądzenia przestępstwa w pierwszej instancji; przed powzięciem uchwały decyzji należy przeprowadzić potrzebne dochodzenia, nie wyłączając przesłuchań pod przysięgą przez sędziów śledczych lub sędziów pokoju (powiatowych).

Uchwałę (decyzję) powziąć należy bez rozprawy; należy jednak uprzednio w miarę możliwości dać sposobność interesowanym złożenia wyjaśnień i poczynienia wniosków osobiście lub przez pełnomocnika.

Od uchwał (decyzji) służy w ciągu dni 14 po doręczeniu zażalenie do sądu bezpośrednio przełożonego, który rozstrzyga ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisu ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

Art. 38. W razie skazania za przestępstwa, przewidziane w art. 24, 25 i 26, ust. 2, na karę ciężkiego więzienia (domu karnego) lub karę śmierci można orzec na rzecz Skarbu Państwa konfiskatę całego majątku skazanego, nabytego do dnia prawomocności wyroku.

Odnośnie do tego majątku postąpić należy, jak ze spadkiem bezdziedzicznym.

Od konfiskaty wolne są niezbędne ruchomości, tudzież gotówka potrzebna do utrzymania przez czas trzech miesięcy skazanego tudzież osób, które on z mocy ustawy ma obowiązek utrzymywać.

Sędzia karny ogranicza się do orzeczenia konfiskaty majątku, nie oznaczając przedmiotów, tej konfiskacie ulegających lub od niej wolnych.

Gdy orzeka się konfiskatę całego majątku, wówczas wymierzenie grzywny, tudzież orzeczenie konfiskaty wartości (art. 33), lub postąpienie w myśl ust. 1 art. 34 odnośnie do takiego skazanego jest niedopuszczalne.

Art. 39. Z powodu przestępstw, wymienionych w artykule poprzedzającym, należy zarządzić na wniosek prokuratora, odnośnie do majątku winnego, ostrzeżenie hipoteczne (adnotację), o wdrożeniu postępowania karnego, a odnośnie do majątku niehipotecznego i ruchomego zabezpieczyć konfiskatę, stosując w tej mierze odpowiednie przepisy prawa cywilnego (zabezpieczenie, tymczasowe zarządzenie).

Do postępowania stosować należy odpowiednio art. 37 ust. 2—4.

Art. 40. Konfiskata, orzeczona w myśl art. 38 uprawnia Skarb Państwa do żądania w drodze postępowania cywilnego uznania bezskuteczności:

1. darowizn, uczynionych przez skazanego po dniu popełnienia przestępstwa i w ciągu roku przed tymże dniem;
2. odpłatnego przeniesienia majątku, dokonanego przez skazanego po dniu popełnienia prze-

stępstwa i w ciągu trzech miesięcy przed tymże dniem na rzecz krewnych linii wstępnej lub zstępnej bez ograniczenia, tudzież krewnych bocznych do czwartego, zaś powinowatych do drugiego stopnia, żony, dzieci przybranych, osób wziętych na wychowanie, tudzież osób, z którymi skazany pozostawał w związku pozamałżeńskim, chyba, że osoby te udowodnią, że w chwili nabycia majątku o zamiarze skazanego uchylenia majątku z pod konfiskaty nie wiedziały, ani z zachodzących okoliczności tego domniemywać się nie mogły; nie stanowi różnicy, czy chodzi o pokrewieństwo ślubne, czy naturalne i czy związek małżeński, uzasadniający powinowactwo nadal istniejące;

3. wszelkiego przeniesienia majątku, jeśli wykazaniem będzie, że osoby nabywające o zamiarze skazanego uchylenia majątku z pod konfiskaty wiedziały lub z zachodzących okoliczności tego domniemywać się musiały.

W wypadku p. 2—3, obowiązany do zwrotu majątku odpowiada, jak posiadacz w złej wierze: to samo tyczy się darowizn, zdziałanych na rzecz osób wymienionych w p. 2, jeśli darowiznę, zdziałano w czasie, w tymże p. 2 określonym.

To samo tyczy się dalszych nabywców, którzy:

1. nabyli majątek od osób, wymienionych w p. 2., jeśli sami, względem skazanego, pozostają w stosunku, określonym w tymże p. 2.,
2. majątek, wymieniony w p. 1—3, nabyli od zobowiązanego do zwrotu drogą spadku lub darowizny. Jeśli korzyść otrzymano jako darowiznę, nabywca odpowiada do wysokości istniejącego jeszcze wzbogacenia, chyba, że wiedział, o okolicznościach, wymienionych w p. 2., lub zamiarze skazanego uchylenia majątku z pod konfiskaty.

Żądanie uznania bezskuteczności odnosić się może jedynie do majątku, ulegającego konfiskacie; w żadnym wypadku Skarb Państwa nie jest obowiązany do zwrotu zapłaty lub świadczeń wzajemnych, które skazany lub dalszy pozbywca otrzymał z mocy aktu odpłatnego.

Art. 41. Grzywna zamieniona będzie na wypadek niemożności jej ściągnięcia na areszt według słusznego uznania sędziego, jednak na czas nie dłuższy niż trzy miesiące.

Na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, orzeczonej obok kary pozbawienia wolności, należy orzec przedłużenie tej kary według słusznego uznania sędziego, nie przekraczając jednak jej najwyższego wymiaru, przewidzianego za dane przestępstwo.

Jeżeli jednak ustawa przewiduje jako najsurowszą karę, pozbawienie wolności nie ponad 6 miesięcy, przedłużenie nastąpić może; kara zastępcza nie może jednak w połączeniu z orzeczoną karą pozbawienia wolności przekraczać podwójnego najwyższego wymiaru tejże kary, przewidzianego za dane przestępstwo.

Art. 42. Grzywny, konfiskaty, kwoty, stanowiące konfiskatę wartości (art. 33, 37), tudzież odpowiedzialność, przewidziana w art. 34 (37), obciążają majątek spadkowy.

Grzywny wpływają do Skarbu Państwa.

Art. 43. (5. VIII. 22.) Ze skazaniem w myśl ustawy niniejszej za przedstępstwa, przewidziane

w art. 19, 21—25 i 26. ust. 2, na karę więzienia (art. 3 ust. 3 przepisów przejściowych z 7 sierpnia 1917 r. do kodeksu karnego z 1903 r.) połączone są ograniczenia praw, przewidziane w art. 30 kod. kar. ros. z r. 1903.

W byłej dzielnicy austriackiej ze skazaniem za występki i przekroczenia, wymienione w ustępie poprzedzającym, łączą się te same skutki, co ze skazaniem za przekroczenie oszustwa.

W byłej dzielnicy pruskiej można w tych wypadkach orzec utratę obywatelskich praw honorowych; w wypadku zbrodni orzeczenie takie winno zawsze nastąpić.

Przepisy dotyczące właściwości i postępowania.

Art. 44. (5. VIII. 22.) Przepisy przewidziane w art. 16, 18, 19, 21—27 należą do właściwości sądów.

W sprawach zastrzeżonych właściwości sądów okręgowych, rozstrzygać należy o winie i karze we wszystkich instancjach w składzie trzech sędziów państwowych, z których jeden przewodniczy; przepisy dzielnicowe o wyrokowaniu przez sędziego jednoosobowego mają zastosowanie.

Art. 45—51. (zniesiono).

Art. 52. (5. VIII. 22.) W byłej dzielnicy rosyjskiej:

1. sprawy o występki przewidziane w art. 16, 18, 19 ust. 1, w art. 21, 22 i 23, o ile wymierzyć należy karę w myśl ust. 1 art. 19, w art. 25 ust. 2, 27, należą do właściwości sądów pokoju, w sprawach tych nie stosują się ograniczenia, przewidzianych w części 2 art. 2 przepisów przejściowych do ustawy postępowania karnego z 7 sierpnia 1917 r.
2. w sprawach o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, śledztwo wstępne zarządzić można jedynie w wypadkach wyjątkowych; celem stwierdzenia, czy istnieje dostateczne podejrzenie do wniesienia oskarżenia, może prokurator przeprowadzić niezbędne dochodzenia, zwracając się także do sędziów śledczych i sędziów pokoju o przedsięwzięcie szczególnych czynności śledczych, a w miarę potrzeby przesłuchań pod przysięgą;
3. jako środek zapobiegawczy stosowany być może areszt lub środek łagodniejszy; odnośnie do środków zapobiegawczych, należy w toku dochodzeń prokuratorskich stosować odpowiednie przepisy o środkach zapobiegawczych w toku śledztwa wstępnego, zwracając się w tej mierze do właściwego sędziego śledczego;
4. akt oskarżenia zastąpiony być może wnioskiem o zarządzenie rozprawy; wniosek winien zawierać okoliczności, wymienione w art. 520 ust. 1—3 i 5 u. p. k., tudzież wymienienie osób, które do rozprawy wezwać należy;
5. terminy przewidziane w art. 557, 560 i 575 u. p. k. skraca się do dni trzech;
6. oskarżonemu nie służy zażalenie, przewidziane w art. 527 u. p. k.;
7. jeśli zachodzi obawa uchylecia się świadków lub biegłych od stawiennictwa, można zabezpieczyć ich przybycie, wydając władzom policyjnym zlecenie czuwania nad stawieniem się tych osób do sądu; osoby wezwane można każdej chwili do rozprawy przymusowo sprowadzić;
8. w razie koniecznej potrzeby mogą być odcytane akta dochodzeń;

9. ogłoszenie wyroku motywowanego winno nastąpić w ciągu dni siedmiu po ogłoszeniu sentencji;
10. wyroki sądów okręgowych są ostateczne i mogą być zaskarżone jedynie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o zaskarżeniu wyroków w drodze kasacji;
11. wyroki sądów okręgowych, wyrokujących w drugiej instancji, są prawomocne;
12. termin do wniesienia apelacji i kasacji wynosi dni 8;
13. względem osób, skazanych nieprawomocnie na karę pozbawienia wolności przynajmniej przez trzy miesiące, należy stosować areszt jako bezwzględny środek zapobiegawczy;
14. Przedmioty, mogące ulec konfiskacie, należy jeszcze w toku postępowania sprzedać, jeśli dalsze przechowanie tych przedmiotów mogłoby je narazić na zepsucie; w toku postępowania sądowego sprzedaż zarządzi sąd (prokurator w toku dochodzeń prokuratorskich) zresztą władza administracyjna I instancji; przeciw zarządzeniu niema zażalenia; cenę sprzedaży oznaczy władza, powołana do zarządzenia sprzedaży, po wysłuchaniu znawców uzyskana cena wstępuje w miejsce przedmiotu;
15. w toku postępowania sądowego można zarządzić sprzedaż przedmiotów powszedniego użytku, mogących ulec konfiskacie, jeśli dłuższe wycofanie ich z obiegu utrudnić może zaopatrzenie ludności w owe przedmioty; decyzja sędziego śledczego, powzięta w toku śledztwa wstępnego, ulega wykonaniu po prawomocności; termin jej zaskarżenia wynosi trzy dni; decyzja sądu okręgowego nie ulega w żadnym wypadku zaskarżeniu.

Art. 53. W byłej dzielnicy austriackiej:

1. należy stosować odpowiednie przepisy p. 2, 3, 7, 13, 14, 15 poprzedzającego artykułu;
2. akt oskarżenia zastąpić można wnioskiem o zarządzenie rozprawy głównej; wniosek zawierać winien okoliczności, wymienione w § 207 p. 1—4 p. k. przytoczenie środków dowodowych, których prokurator zamierza użyć i przytoczenie osób, które do rozprawy wezwać należy;
3. sprzeciw przeciw aktowi oskarżenia jest niedopuszczalny;
4. odwołanie od kary jest dopuszczalne bez względu na to, czy nadzwyczajne złagodzenie kary nastąpiło lub nie nastąpiło.

Postanowienia przejściowe.

Art. 54. (5. VIII. 22.) Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą: dekret z dn. 5. grudnia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 19, poz. 50), tudzież dekret z 11. stycznia 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 7, poz. 109), obowiązujące w byłej dzielnicy austriackiej rozp. ces. z 24. marca 1917 r. (Dz. p. p. Nr. 131), tudzież rozporządzenie Tymczasowego Komitetu Rządzącego we Lwowie z dnia 27. grudnia 1918 r. (38 Prez. i 36 Prez.) o zwalczaniu lichwy towarowej i lichwy robocizny i w sprawie powołania do życia Urzędu do zwalczania lichwy towarowej i lichwy robocizny (Gazeta Lwowska Nr. 4) 19 (wreszcie dekret z 30. stycznia 1919 (Dz. Pr. Nr. 11 poz. 130) i przepisy byłej dzielnicy austriackiej dotyczące karania przez władze i sądy skarbowe potajemnego wyrobu płynów wysokokowych z przedmiotów, wymienionych w art. 26.

Obwieszczenie starosty w sprawie ochrony wiosennej rybostanu w wodach Województwa Pomorskiego.

• Przypominam ściśle przestrzeganie rozporz. policyjnego Wojewody Pomorskiego z dnia 14. 3. 1922 r. w sprawie ochrony wiosennej rybostanu na wodach Województwa Pomorskiego.

Wobec nadchodzącej pory tarcia ryb podaję poniżej powtórnie do ogólnej wiadomości odnośnie rozporządzenie.

Rozporządzenie to zostało już ogłoszone w Orędowniku Urzędowym powiatu puckiego nr. 22 rok 1922 pozycja 186.

Puck, dnia 6 marca 1923 r.

Lipski, Starosta.

Rozporządzenie policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 14. 3. 22 r. w sprawie ochrony wiosennej rybostanu na wodach Województwa Pomorskiego.

Na podstawie art. 106, 107, 110, 114 Ustawy o rybołówstwie z dnia 11. 5. 1916 r., oraz art. 14 rozporządzenia policyjnego Minist. rol. z dnia 29. III. 1917 r. zarządzam dla wód Województwa Pomorskiego co następuje:

1. Tarliska ochronne na terytorjum Województwa Pomorskiego, wyznaczone w obwieszczeniach prezesów rejencji gdańskiej z dnia 10. IV. 1917 r. (Dz. Urz. str. 269) i rejencji kwidzińskiej z dnia 11. IV. 1917 r. (Dz. Urz. str. 210) zachowują nadal swoją ważność.

Wykonywanie wszelkich połowów w obrębie tarlisk ochronnych jest wzbronione w czasie od godz. 6 rano, 15 kwietnia do godz. 6 wiecz. 14 czerwca każdego roku.

Zastrzegam sobie prawo udzielania w poszczególnych wypadkach pozwoleń na wykonywanie połowów w obrębie tarlisk ochronnych.

2. Wiosenna pora ochronna dla wód otwartych obejmuje czas od godz. 6 rano dnia 15 kwietnia do godz. 6-tej wiecz. 26 maja każdego roku.

W czasie pory ochronnej dozwolony jest połów ryb poza obrębem tarlisk ochronnych jedynie za pomocą narzędzi t. z. spokojnego połowu.

3. Wobec powyższego znosi się niniejszem art. II obwieszczenia rejencji olsztyńskiej z dnia 7. IV. 1917 r., dotyczącej wiosennej pory ochronnej, ustęp do par. 14 Rozp. Pol. w obwieszczeniu rejencji gdańskiej z dnia 10. IV. 1917 r., dotyczący wiosennej pory ochronnej art. 2 obwieszczenia rejencji kwidzińskiej z dnia 11. IV. 1917 r., dotyczący tarlisk ochronnych i art. 4 tegoż obwieszczenia, dotyczący wiosennej pory ochronnej.

Toruń, dnia 14 marca 1922 r.

Wojewoda Pomorski w z. (—) Dr. Woyda.

Zarządzenie starosty w sprawie sporządzenia list rocznika 1903.

Niektóre urzędy gminne przesyłają listę „A” rocznika 1903. zaraz po wykonaniu do starostwa i to bez wszelkiego dopisku oraz potwierdzenia zgodności, tak, że nie można stwierdzić, do jakiej gminy lista należy.

Zwracam uwagę na moje ogłoszenie w orędowniku pow. nr. 16 poz. 109 i zaznaczam, że niezastosujących się do tego ogłoszenia pociągnę do odpowiedzialności.

Do przestępstw, popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosować należy przepisy dotychczas obowiązujące, o ile nie są surowsze; przepisy ustawy niniejszej, dotyczące trybu postępowania, będą do tych spraw zastosowane, chyba, że wyrok pierwszej instancji zapadł przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Art. 55 i 56 (zniesione).

Art. 57. (5. VIII. 22). Rada Ministrów na wniosek właściwych ministrów może w miarę potrzeby, a najdalej do dnia 1. kwietnia 1923 r. wprowadzić w życie ustawę niniejszą w miejsce rozporządzenia Rady Związkowej z dnia 8. maja 1918 r. (Dz. Pr. P. str. 395) tudzież innych przepisów, uchylanych niniejszą ustawą, bądź od razu na całym obszarze b. dzielnicy pruskiej, bądź na poszczególnych jej obszarach, bądź w całej osnowie, bądź częściowo, oznaczając dzień, w którym niniejsza ustawa, względnie jej część, wchodzi w życie; określi przepisy, dotyczące właściwości sądów; powołanych do orzekania w sprawach o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, tudzież określi tryb postępowania.

Rada Ministrów może przed wprowadzeniem niniejszej ustawy w owej dzielnicy wydać w drodze rozporządzenia przepisy, dotyczące trybu postępowania sądowego w sprawach o przestępstwach nadmiernego podnoszenia cen i lichwy wojennej.

Wykonanie ustawy.

Art. 58. Wykonanie tej ustawy należy do Ministra Aprowizacji, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Skarbu, tudzież Ministra byłej dzielnicy pruskiej.

Marszałek: Trąmpczyński.

Prezydent Ministrów: W. Grabski.

Minister Aprowizacji: St. Śliwiński.

Minister Skarbu: wz. R. Rybarski.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu: W. Chrzanowski.

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

J. Kuczyński.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923 r. w przedmiocie podwyższenia kwoty I emisji 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26. września 1922 r. w przedmiocie wypuszczenia 8% państwowej pożyczki złotej z 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 741), zarządza się, co następuje:

§ 1. Kwotę I emisji 8% państwowej pożyczki złotej z r. 1922, określoną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29. września 1922 r. (Dz. U. R. P. nr. 83 poz. 742), podwyższa się do kwoty 30,000,000,000 marek polskich i 30,000,000 złotych polskich w zlocie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: (—) W. Sikorski.

Minister Skarbu: (—) W. Grabski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 9. III. 23 r.

Lipski, starosta.

Dodaję, że listę, która winna wpłynąć do starostwa **po 15. kwietniu, należy zaopatrzyć w odnośne potwierdzenie, że wszystkie osoby tego rocznika do niej wprowadzono, a zgodność tego potwierdzić swoim podpisem i przyłożeniem pieczętki urzędowej.**

Za ewentualne niedokładności odpowiada sołtys, przełożony obszaru dworskiego osobiście.
Puck, dnia 9. III. 1923 r.

Lipski, starosta.

149.

Komunikat Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie kianianki łubinowej.

(Monitor Polski nr. 50.)

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych komunikuje, że w ostatnim sezonie nasiennym zostały przywiezione z Włoch do Polski transporty koniczyny, zanieczyszczonej kianianką łubinową, nie dającą się oddzielić wskutek swej gruboziarnistości; to też partja koniczyny, zanieczyszczonej taką kianianką, jest absolutnie niezdatną do siewu. Koniczyna ta może zanieczyścić pola nasze paszytem bardzo groźnym a dotychczas nie występującym.

Komunikując o powyższym, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zwraca uwagę rolników na to, aby przy kupnie nasion koniczyny żądali bezwarunkowo zaświadczeń Stacji Oceny Nasion, że nasiona te nie są zanieczyszczone kianianką łubinową.

150.

Obwieszczenie w sprawie soli.

Główna Dyrekcja Państwowych Zakładów Górniczych i Hutniczych w Warszawie ustanowiła z dniem 15 lutego 1923 r. następujące ceny na sól.

1. sól warzonka 1000000 mk. za t.
2. sól mielona z kopalni w Wapnie 850000 " " "
3. sól krucha z kopalni w Wapnie 800000 " " "
4. sól przemysłowa 250000 " " "

Akcyza bez zmiany.

Puck, dnia 28 lutego 1923 r.

Lipski, starosta.

151.

Obwieszczenie dot. sprzedaży 2 koni.

Podaję do ogólnej wiadomości, że w poniedziałek, dnia 19. bm. o godz. 11 przed południem w podwórzu oberżysty p. Vossa w Pucku odbędzie się sprzedaż w drodze licytacji, dwóch koni pociągowych przez Pow. Kom. Pol. Państw. w Pucku.

Do licytacji dopuszczeni będą li tylko rolnicy.

Puck, 10. III. 1923 r.

Lipski, starosta.

152.

Przypomnienie obowiązku prowadzenia ewidencji klasyfikowanych zwierząt pociągowych.

Magistratowi miasta Pucka, P.P. Sołtysom i Przeł. obsz. dw. przypominam moją instrukcję z dnia 31-go października 1922 r. oraz ogłoszenie w Orędowniku Powiatowym Nr. 88 poz. 670 (rok 1922) o prowadzeniu ewidencji sklasfikowanych zwierząt pociągowych (koni, mułów, osłów.)

Ponieważ urzędy powyższe nie zastosowały się do mego zarządzenia, wzywam ponownie do natychmiastowego złożenia mi odnośnego raportu najdalej jednak do dnia 22-go marca 1923 r.

Niezastosujących się do powyższego pociąganie się do odpowiedzialności.

Raport negatywny obowiązuje.

Puck, dnia 13-go marca 1923 r.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA

Powiatowy Urząd Ziemiński podaje do wiadomości, aby petenci składający wnioski **do okręgowego Urzędu Ziemińskiego** wnosili takowe **przez Powiatowe Urzędy Ziemińskie** już z uiszczoną opłatą stempłową.

Powiatowy Urząd Ziemiński, Wejherowo.

Państwowe Nadleśnictwo Wejherowo

sprzeda w drodze publicznej licytacji dla przemysłu i handlu większą ilość drzewa opałowego wszelkich sortymentów z rew. Rekowo, Kępino i Miga dnia **19-go marca br.** w hotelu Metropol Wejherowo. Początek o godz. 9tej.

Nadleśniczy: Emil Gottwald.

Państwowe Nadleśnictwo Góra

sprzeda w drodze publicznej licytacji na zaspokojenie miejscowej potrzeby z wykluczeniem handlarzy w mniejszych ilościach drzewo użytkowe i opałowe

dnia 20 marca 1923 o godz 10tej przed poł. począwszy, w oberży p. Tyslera w Sobienicycach z leśnictw Sobienicyce i Nadole.

Podaję do ogólnej wiadomości, że drzewo zakupione w Państw. Nadleśnictwie Góra będzie wydawane tylko w wtorek i piątek.

Szczególną uwagę zwraca Nadleśnictwo na ścisłe zastosowanie się do przepisów, wymienionych na odwrotnej stronie asygnaty. Uprasza się pp. sołtysów o uwiadomienie miejscowej ludności.

Nadleśnictwo.

Formularze budżetowe

jak i wszelkie inne dla zarządów gminnych i komunalnych potrzebne, formularze przepisane „Instrukcją” rachunkowo-kasową dla komun mamy na składzie względnie drukujemy na życzenie.

**Zakłady Graficzne Wiktora Kulerskiego
Gazety Grudziądzkiej, — Grudziądz-Tuszewo.**